

Leonardo da Vinci pályázat

Beszámoló a finnországi szakmai gyakorlatról

Helyszín: Hämeenlinna

Időpont: 2013. január 19. - február 16.

Készítette:

Bán Dóra

Küldő intézmény:

SzSzKSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari
Tagintézménye
Szeged

Fogadó intézmény:

Tavastia Vocational College
Hämeenlinna

Bevezető Finnországról:

Fővárosa Helsinki

Hämeenlinna Dél-Finnországban található

A város 370 éves

Lakossága száma: 66 000fő

Az iskola 2300 tanulót foglalkoztat

41-féle szakma oktatása

Finnország természeti szépségéről és félelmetesen nyugodt tájairól híres, megannyi tó és erdő borítja ezt a ritkán lakott skandináv országot. Az ország északra haladva négy nagyobb területre tagolódik: a partvidék és szigetvilág felett s mellett a tavi, majd az erdei finn területek húzódnak, felettük pedig Lappföld.

0.hét

Eljött hát a várva várt nap, 2013 jan. 19. szombat. Az utazás nagy izgalommal töltött el, és persze egy kis félelemmel is. Mivel én keceli vagyok, és Kecel messze van Szegedtől, az utazást Budapestig úgy tudtuk megoldani, hogy Kecskeméten egy megállóban találkoztunk, és úgy vittek engem is az egyik csoporttársam szülei. Gyorsan felértünk Pestre. A reptéren elég sokat kellett várakoznunk, de szétnéztünk, átnéztük a csomagokat és áttekertük őket alufóliával. Felszálltunk a repülőre, kaptunk szendvicset és innivalót. A repülőút elég kellemetlen volt. A légnyomástól nagyon fájt a fülem. Megérkeztünk Finnország fővárosába, Helsinkibe. Marita tanárnő várt minket az iskola kisbuszával, az út Hämeenlinnába 1 óra volt. A táj még az autópályáról nézve is gyönyörű volt. Mikor megérkeztünk a kollégiumba, szállásfoglalással, kipakolással kezdünk. Feltérképeztük a szobát, nagyon szép és igényes két ágyas szobákat kaptunk. A konyha jól fel volt szerelve edényekkel, amikben tudunk főzni.

1. hét

Az első héten megismerkedtünk az iskolával, és a gyakorlati oktatónkkal, akit Peivinek hívtak. Körbevezetett minket az iskolában, megmutatta, milyen termekben mik találhatóak. Van szabász terem, szövöde és kalapos terem is. Az iskola felszereltsége szuper volt, már az első pillanatban észrevettem, hogy nagyobbak a lehetőségek a diákok számára az alkotásra, mint otthon. Az ipari varrógépek jól használhatóak. A termek hatalmasak voltak, sokféle géppel jól felszerelve, szabász asztalokkal és gőzölős vasalókkal. Az első hétnek az első napján feladatunk volt, hogy két darab kenyértartót készítsünk.

Örömmel végeztük a munkát, jól sikerültek a darabok, s a tanárnő is megismerte a képességeinket. Majd inkább kézimunkákat csináltunk, ez volt a feladat. Az étkezéssel nem volt semmi gond, mivel az iskola biztosított nekünk ebédet a menzán.

Szabadidős programok:

Marita tanárnő elvitt minket Tamperébe, a második legnagyobb finn városba egy kis városnézésre. Az út szintén egy óra volt. Egy hatalmas múzeumba mentünk, ami Tamperében szokásos módon régen gyárépület

volt. Cipő- és játékiállítás volt, egy másik teremben orvosi találmányok, múmiák voltak kiállítva, és kitömött állatokat is meg lehetett tekinteni. Kézműves helyeket és anyagboltokat is néztünk. A város nagyon szép, rengeteg a vörös téглаépület, ezek régen gyárépületek volt, de ma már egészen más a funkciójuk.

2.hét

Nekifogtunk a pályázati feladatainknak, amelynek témája a „A divat összeköt”. Ezek alatt a hetek alatt nagyon sokat varrtunk, szabtuk terveztünk és rajzoltunk. A 4 hét alatt mi végig a varrodai részlegben voltunk.

Elkezdtek tervezni. Nagyon komoly tervezési folyamatot kellett csinálni, hogy a tanárnő is lássa, mit szeretnénk elkészíteni, hogy ki milyen ruhadarabot fog csinálni és milyen anyagból.

Segítségül kaptunk rengeteg divatmagazint, amikből ötleteket meríthettünk, ihletet nyerhettünk, így könnyebben ment a feladat megoldása. Volt, aki mellényt, pulcsit és ruhát készített. Én egy szoknyát választottam pamut anyagból. Mikor eldöntöttük, hogy ki milyen ruhát varr, kiválasztottuk és megvettük az anyagot, majd kiszabtuk és összeállítottuk próbára. Sietnünk kellett, mert úgy éreztük, nagy a feladat és kevés az idő. A tanárnő

nemigen volt velünk, ezért egyedül dolgoztunk a ruhákon. Egymástól kértünk segítséget.

Nagyon örülök, hogy ennyire számíthattam a társaimra. A tanárok nagy önállóságot adnak a diákoknak, ez nekem szokatlan volt. Feladatba kaptunk még fűző szabásmintákat, amiket tanulmányoznunk kellett, és meg kellett varrnunk saját részünkre egyet. Jól haladtunk a munkával, pedig ez teljesen újfajta ruhadarab volt, otthon még ilyet nem varrtunk. Nagyon sok szakmai tapasztalatot szereztem.

Programok:

Helsinkibe utaztunk a tanárnővel. Hosszú út volt. Néztünk templomot és betértünk egy-két turkálóba, ami elég drágának bizonyult. Majd a hosszú sétálások után a tanárnő meghívott bennünket egy Hesburgerbe. Nagyon ízlett az ennivaló, és soha nem örültem még ennyire a coca-colának. Majd elmentünk a Természetráji múzeumba is. Voltunk még a Marimekkoban is, ez egy híres finn márkabolt, megtalálhatók ott párnák, tányérok, bögrék, ruhák és anyagok is egyaránt. Én ott vettem pamutanyagot a szoknyámhoz. Majd hazafelé siettünk volna, de nagyon nagy hó esett addigra és csak lassan tudtunk közlekedni. Hosszúra sikerült az út. De nagyon jól éreztem magam.

3.hét:

Folytattuk a fűzőnket a tanárnő segítségével. A szabásminta elkészítése után először gyakorló anyagból kellett mindőnknek megvarrni a darabot, s fel is kellett próbálnunk. Amikor már minden tökéletes volt, a tanárnő csak ekkor engedte meg, hogy a vásárolt anyagunkból készítsük el. Ez jó módszer volt, mert nem rontottunk.

Az egyik társamnak nagyon megfájdult a foga, és el kellett neki menni fogorvoshoz. Először megijedtünk, hogy mit fogunk tenni, hogyan fogjuk a problémát megoldani, de a tanárok nagyon segítőkészek voltak. Elvitték egy magánorvoshoz. Másnap már sokkal jobban volt. Majd Peivi megint felajánlotta, hogy elvisz minket különböző boltokba. Nagyon örültünk neki.

Programok:

Elmentünk, csak mi négyen Helsinkibe, egy szombati napon. Nekivágtunk a nagy útnak, ami 1 és 30 perces buszozás volt. Kicsit féltünk, hogy fogunk boldogulni, de megoldottuk ügyesen. A buszmegállóba elsétáltunk és felszálltunk a fővárosba induló buszra. Mindenütt pontosan indultak a járművek, s jó tájékoztató táblák voltak, még a külföldiek is megértettek mindent. Így mi is.

Helsinkiben megnéztük a sziklatemplomot. Érdekesnek találtam, hogy kezünkben volt a térkép, hogy tudjunk tájékozódni és lépten-nyomon útba igazítottak bennünket. Nagyon jól esett, hogy ennyire segítőkészek az emberek, pedig egyébként nagyon tartózkodóak szoktak lenni, csak akkor foglalkoznak velünk, ha mi szólunk hozzájuk. De ha látják, hogy valaki segítségre szorul, nagyon készségesek. Örültem, hogy megismertem a finnek másik oldalát is.

Néztünk rengeteg kirakatot, vásárolgattunk, de nagyon kellett figyelni az időt is, hogy le ne késsük a buszt. Hazaértünk szerencsésen, remek kirándulás volt. A hideget is elég jól bírtuk.

4. hét

Elérkezett hát az utolsó hét, amit már nagyon vártunk. Olyan érzések kavarogtak bennem, hogy sírnék is, meg nevetnék is. Nem lehet elmondani, milyen érzés volt, csak átérezni lehetett. Az utolsó napokban még új feladatokat kaptunk, hogy a varráson kívül más technikákat is megismerjünk, és így átmehtünk a kalapos műhelybe kesztyűket csinálni. Nagyon érdekesnek találtam. Kaptunk egy gépet is, amivel tudtunk formákat készíteni. A neve Big Shot volt, és abból tehattünk a már megvarrt kesztyűnkre díszeket.

Ajándékokat is osztottunk a kedves tanároknak, akik velünk foglalkoztak, a fáradságukért. Vittünk magunkkal kézimunkákat, piros paprikát, csokikat és Negrót. Nagyon örültek neki. A legtöbb ajándékot Peivi kapta, ő nagyon sokat foglalkozott velünk.

Ezen a héten pakolásztunk a bőröndökbe, próbálgattuk, hogy tudunk majd mindent elpakolni. Az iskolában elszámoltunk a tanárnővel, hogy mennyi anyagot és kellékeket használtunk fel. Folyamatosan írtuk egy lapra, hogy miket használtunk a ruhákhoz és ezeket kellett kifizetnünk. A gyakorló anyagot ingyen kaptuk, azt az iskola

biztosította. Minden második nap bementünk a városba kicsit szétnézni még, a családnak ajándékokat venni.

A tanárnő említette nekünk, hogy elvisznek minket Helsinkibe, így nem kell buszoznunk. Ez nekünk nagyon nagy segítség volt, mert nagyon nehezek lettek a bőröndök, ahogy bepakoltunk. Majd eljött a nap, február 16. mehettünk haza.

Hazaút:

13:00 kor jött értünk a kocsis, ami elvitt minket a reptérre. Helyismeretet szereztünk gyorsan, lemértük a táskáinkat, hogy minden rendben legyen visszafelé is. Majd a reptéri női Wc-ben felöltöztünk a bőröndből kiszoruló ruhákból, mert nem minden fért bele. Átestünk az ellenőrzésen, és már csak a repülőre kellett

felszállni. A repülőn kaptunk vacsorát. Nekem nagyon nem ízlett. Magyarországon leszállt a gép, a csoporttársam szülei már ott vártak minket, nagyon jó volt látni őket. Hazafelé mindenki nagyon éhes volt, bementünk egy vendéglőbe és végre magyaros ízeket is ehettünk. Én Kecskeméten szálltam át a mi kocsinkba. Anyukám már ott várt és a nagynéném. Nagyon jó volt látni őket. Szerencsésen hazaérkeztem.

Zárszó:

Nagyon jól éreztük magunkat. Nagyszerű érzés volt kint lenni, és képviselni egy iskolát. Megköszönöm a lehetőséget, hogy megbíztak bennem. Nagyszerű barátokkal mehettem ki, akikben megbízhattam. Segítettek mindenben és számíthattam rájuk. Szakmailag nagyon sokat fejlődtem: sok újat tanultam a varrás területén és a kézügyességem is sokat fejlődött.

Főként azt tanultuk meg, hogy milyen az önálló életvitel, mennyire oda kell figyelni a másokra, és hogyan kell együttműködnünk. Az is újdonság volt, hogy önállóan osztottuk be a pénzünket, és ha jól gazdálkodtunk, ebben a hónapban sok mindent meg tudtunk venni. Olyan eszközöket, amik Magyarországon nem kaphatók. A pályázati támogatást nagyon jól fel tudtam használni, jó érzés volt, hogy egyedül én döntöttem a pénzügyi dolgokban. Ez is a tapasztalatszerzés egyik fajtája volt.

Köszönöm ezt a fantasztikus élményt. Soha nem felejttem el.

Szakmai összegzés:

Nagyon sok szakmai tapasztalatot szereztem, megismerkedtünk az első héten az ipari varrógépekkel, endliző gépekkel, szegőgépekkel, gőzölös vasalókkal. Ezekkel az eszközökkel dolgoztunk a négy hét alatt.

Majd a fűzőnkhez vehettünk ringliket és be is üthettük az anyagokba, ezáltal megismerkedtünk a ringliző géppel.

A kesztyűkészítés is teljesen új élmény volt, nagy örömmel hoztam haza az általam készített termékeket. A pályázati feladatot végre tudtam hajtani, a tervezéstől a megvalósításig mindent megcsináltam. Sokat dolgoztunk, de megérte, mert szakmailag nagyon sokat jelentett. Az angol nyelvtudásom is fejlődött, az volt a legjobb, hogy már nem

idegeskedtem, hanem egyre bátrabban mertem megszólalni. Az is kellemes volt, hogy megértettem a hozzám szólókat.

Amit tanácsolnék a kiutazóknak:

Sokan írták is és mondták már, hogy nem kell sok ruha. Az egészségnek a titka a vékony ruhadarabok, amiket egymásra fel tudunk venni. A legpraktikusabb tehát a réteges öltözködés. Nem kell vinni hatalmas nagy termopulcsikat, csak foglalja majd a helyet a bőröndben. A farmernadrág is jó, de a legging vált be nálunk a legjobban: kettőt magamra vettem és bőven elég volt. Persze a hosszú útra kell rendes nadrág, de az a lényeg, hogy alá tudjunk öltözni. Elég lesz csak egy csizma is, de annak a talpa legyen jó vastag. Nekünk nagyon jól jött a 15 db zacskós leves, mert a finnek nagyon ritkán fogyasztanak leveseket, s ez nekünk hiányzott. Jó volt esténként forró leveseket enni, kicsit az otthoni ízek is eszünkbe jutottak. Minél többet visztek, annál jobb. Filmeket vigyetek, mert vasárnap semmit sem találtak nyitva, hogy elmenjeteK nézelődni, ezért ajánlom a filmnézést. :)

Bán Dóra

